

Domnule Albrecht, disse ea secretarului, te însărcinez a veghia asupra viitorului acestor buni oameni. Am convicțiunea că această datoriă va fi dulce de împlinită pentru o inimă atât de bine-făcătoare ca a dumitale. »

Țicând aceste cuvinte, ea se depărtă, urmată de bine-cuvântările aceluia a căror fericire o făcuse. Tote cuvintele sale rămăseseră adânc săpate în inimile lor.

Albrecht stăruia că Riemann și cu ai săi să rămână încă câte-va zile în capitală, spre a-și primi darurile ce le promisese împărăteasa; însă ei eră atât de neliniștiți despre sorta celorlalți membri ai familiei, pe cari-i lăseseră a casă, încât nu se putură determina a mai rămâne aci nici măcar o zi. Ei plecară dar îndată, însoțiți de urările generosului secretar, care le promise că le va trimite darurile bine-făcătorii lor.

Din momentul acesta, emigranții noștri numai avură nici o grijă despre viitorul lor. În locul umilei lor colibe, se înălță o frumoasă casă, în care se află toate commoditățile locuințelor noastre din Europa. Grădina ce o încongiură, fu plantată cu arbori roditori; țerrinele lor, cultivate cu îngrijire, produsseră cu îndestulare tot ce e necesar la trebuințele vieții. Șese vaci frumoase, cu